Не встиг я вранці переступити поріг класу, як до мене підбіг Мишко й повідомив:

— А в Миколки Полішка — радість!

Я здивувався:

— Невже сам задачку розв'язав?

Мишко замахав руками:

— Та що там задачку! Бери вище!

— Можливо, на рибалці відзначився? — роздумую.

Тут Мишко обурився й каже:

— Ніякої у тебе фантазії, Майбородо. Дрібниці вигадуєш. Ти б поглянув на нього. Аж тремтить від щастя. Алеї мовчить. Скромний.

У Миколи дійсно був піднесений настрій. Він стояв в оточенні однокласників і таємниче мовчав.

— Ну скажи, Микольцю,— просила Лариса, яка вважала, що знає все про всіх не лише в своєму класі, айв усій школі.— Ну хоч мені одній. На вушко. Я ж ніколи й нікому.

Миколка поважно кашлянув і, задравши голову, подивився на стелю. Потім перевів погляд на Ларису й зітхнув.

— Дивні ви люди. Пощастило мені і все. Чому я повинен про це кричати? Скромність прикрашає людину.

Тут клас завирував, ніби вулик під час переселення. Кричали навперебій, і зрозуміти щось у цьому крикові було важко. Одні схвалювали стриманість і скромність щасливця, інші навпаки — вимагали, щоб сказав.

Полішко презирливо зміряв однокласників поглядом й твердо заявив:

— Мені дуже пощастило! Та це не значить, що я повинен лізти на парту й кричати про це на все горло.

— Отакі-то діла,— прошепотів мені на вухо Мишко.— А ти говорив. Ех,— махнув рукою й заздрісним поглядом втупився у Миколку.

Та задзвенів дзвінок, і в клас зайшла вчителька Марія Іванівна.

— Добрий день, діти! — привіталась.

— Добрий день.

Марія Іванівна відкрила класний журнал і наділа окуляри.

Лариса підняла руку.

— Ти хочеш відповідати? — запитала Марія Іванівна. З її здивованого обличчя мало не впали окуляри.

— Ні,— тихо промовила Лариса.— Я сьогодні чергова й хотіла...

Марія Іванівна поглянула на дошку. Вона була чистою| і готовою до уроку. На місці лежали крейда й подушечка. То в чому ж річ?

— Миколка Полішко...

— Захворів? — стурбувалася вчителька.

— Ні. Просто у нього радість...

— Яка?

— Нікому не каже. Скромний, просто терпіння немає. Я й хотіла попрохати, щоб ви не викликали його до дошки. Навіщо людині радість псувати.

Марія Іванівна зняла окуляри, протерла скельця хустиною й, відшукавши на "Камчатці" веснянкуватого Полішка, лукаво запитала:

— Це дійсно так?

Микола повільно підвівся й задоволено посміхнувся. Обличчя у нього було, як у кота, який щойно поласував чималим куснем ковбаси.

— Ти чому мовчиш?

— Пощастило,— радісно випалив Микола.— Іще й як! Давно мені так не везло.

Марія Іванівна далі не розпитувала. Проте відповідати його не викликала. Незабаром уся школа знала, що в Миколки Полішка радість.

Деякі навіть твердо запевняли:

— Миколці батько купив новенького мотоцикла. Не вірите? Точно!

Інші заперечували:

— Вигадка! Немає в нього ніякого мотоцикла. Та він йому і не потрібний.

Під час великої перерви мені нарешті пощастило продертися до героя. Обнявши щасливчика за плечі і ловлячи на собі заздрісні погляди школярів, я запитав Миколку:

— А тобі дійсно пощастило?

Миколка зупинився і, хвилинку подумавши, потягнув мене у куток, подалі від допитливих очей і насторожених вух. Переконавшись, що поблизу нікого немає, зашепотів:

— Скажу тобі як надійному товаришу. У мене дійсно велика радість. Тільки ти поклянись, що нікому не скажеш. А то звинуватять мене в тому, що я нескромний. А радість така, що хочеться на голові стояти. На руках ходити.

Я згорав від нетерпіння.

— Ну не тягни! Сили немає.

Миколка набрав повні легені повітря, як плавець перед стрибком у воду, й видихнув:

— Мені вчора двійку з математики поставили.

— Це я знаю!

— А батька вдома не було. У відрядженні. Отож, у щоденник ніхто не заглядав. Пронесло. Радість-то яка! Але ж ти нікому нічого. Мовчок. А то звинуватять у нескромності.

Я стояв, розкривши рота, ніби карась, якого щойно викинули підсакою на берег.